

гледалъ едного разбойника, който былъ помѣрилъ да грѣмне отгорѣ му. Пушката щракнѣла, но за добръ честъ, тя не хванѣла, защото барутѣтъ былъ влаженъ отъ дѣждѣтъ, а той сболъ коня та прѣ-пуснѣлъ и побѣгнѣлъ.

Когато вече прибѣгнѣлъ на безопас-но мѣсто, той ся спрѣлъ та благодарилъ Богу и казалъ така: “Колко съмъ былъ безуменъ като ся сърдахъ и ропщахъ за лошавото врѣме, а не принахъ това за за-щитѣ отъ Бога! Ако бѣше ясно и възду-хѣтъ чистѣ, безъ друго щяхъ да ся ва-лямъ въ кръвѣтъ си, и напраздно щѣхъ да мя очакватъ и да ми ся надѣхѣтъ же-на ми и любезныѣ ми дѣчица. Отъ сега азъ никога нѣма да забравѣмъ изрече-ніето:

“Това което ни праща Богъ, все е добро, ако и много нѣтъ да ни ся ви-жда противното.”

ХЛѢБЪ-ТЪ.

Въ гладно врѣме богатъ единъ чело-вѣкъ былъ, извѣстилъ че ще раздава хлѣбъ на спромасыѣ. И тѣй отредилъ щото вся-кой день да идватъ на кашѣтъ му два-